

Arrest

nr. 234 525 van 26 maart 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart dat u een staatsburger bent van Gambia, geboren op 1 januari 1988 te Ndungu Kebbeh, van de Wolof etnie. U zegt dat u moslim bent.

U had een eigen naaiatelier in Yundum. U kreeg een opdracht om 500 schooluniformen te maken voor een nabijgelegen school. U tekende het contract in januari 2015 en ontving 500.000 Delasi. Alvorens u het volledige order maakte, had u 200 uniformen gemaakt die u ter goedkeuring aan de directeur van de school voorlegde.

Eens de directeur zijn goedkeuring gaf, moest een werknemer, X, met de overige 300.000 Delasi de stoffen kopen voor de resterende 300 uniformen. Uw werknemer keerde echter niet terug. U begon hem de volgende dag tevergeefs te zoeken. U contacteerde vervolgens uw vriend, die leerkracht was in de school en dankzij wie u het contact had bekomen en vertelde hem dat uw werknemer met het geld was verdwenen. Diezelfde dag kwam de directeur en de politie en werd u gearresteerd. Vervolgens werd u drie maanden gevangengenomen. Omdat u gezondheidsproblemen had, werd u uiteindelijk vrijgelaten en naar het ziekenhuis gebracht. Op borg verliet u de gevangenis. U moest zich wekelijks bij de politie aanmelden.

U besloot om uw land te verlaten op 15 juli 2015 omdat uw gezondheid niet goed was en omdat u bang was dat u opnieuw in de gevangenis zou belanden wanneer uw zaak voor de rechtbank zou verschijnen. U verklaart dat u immers onvoldoende geld heeft om het verschuldigde bedrag terug te betalen.

Via Senegal, reisde u naar Libië alwaar u ongeveer elf maanden verbleef alvorens door te reizen naar Italië. U vroeg internationale bescherming in Italië maar uw aanvraag werd er geweigerd. U besloot daarom om door te reizen naar België, tevens omdat uw gezondheidstoestand niet goed was. U vroeg er internationale bescherming op 6 juli 2018.

Ter staving van uw vraag om internationale bescherming legt u een wat wazige foto neer van u in een naaiatelier, een 'wanted' document uitgegeven op 25 juni 2015 en documenten i.v.m. uw gezondheidstoestand.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Wat betreft de door u opgeworpen problemen en vrees te Gambia, dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, in aanmerking kan worden genomen.

Er dient vooreerst vastgesteld dat het door u geopperde asielrelaas, geen verband houdt met één van de redenen die de Vluchtelingenconventie van Genève voorziet.

U verklaart dat u Gambia heeft verlaten omwille van uw slechte gezondheidstoestand en omdat u vreest dat, wanneer uw zaak - een conflict met een klant - voor de rechtbank zou verschijnen u terug in de gevangenis zou belanden omdat u onvoldoende geld heeft om het geld terug te betalen (zie notities CGVS, p 11).

Luidens artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag is een vluchteling een persoon "die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren".

Er dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van feiten die verband zouden houden met de in het Vluchtelingenverdrag van Genève opgesomde criteria voor de erkenning van de vluchtelingenstatus.

Bovendien kan worden opgemerkt dat het 'wanted' document dat u voorlegt (zie groene map) gedateerd is op **25 juni 2015**. U verklaart dat u op **15 juli 2015** het land heeft verlaten en dat u zich tot dan wekelijks ging aanmelden bij de politie (zie notities CGVS, p 6, 15-16).

Het is helemaal niet aannemelijk dat de autoriteiten een opzoekingsbevel uitschrijven alvorens u verdwenen bent - op het moment dat u zich blijkbaar nog wekelijks ging aanmelden - waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas volledig teniet wordt gedaan.

Ook uw verklaringen over de **tijdsspanne waarop u zich diende aan te melden bij de politie** nadat u op borg werd vrijgelaten zijn niet coherent waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas verder wordt ondermijnd. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) verklaarde u immers dat u zich om de **twee weken** diende aan te melden (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5, ingevuld door de DVZ op 28/05/2019) terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat u zich **wekelijks** diende aan te melden bij de politie (zie notities CGVS, p 15-16). Indien u zich werkelijk bij de politie zou moeten aanbieden, is het niet aannemelijk dat u geen éénduidige verklaringen kan afleggen over de termijn waarin dit diende te gebeuren.

Verder zijn uw verklaringen over uw **contact met de leerkracht-vriend** tegenstrijdig. In het begin van het persoonlijk onderhoud zegt u immers dat u contact had met deze vriend en dat hij u informeerde dat uw vader was aangehouden door de politie net nadat u was vertrokken (zie notities CGVS, p 5). Verder in het persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat u sinds u werd aangehouden tot wanneer u in België was geen contact had met deze vriend en dat u hem slechts had gecontacteerd toen u het contract wilde bekomen in kader van uw vraag om internationale bescherming (zie notities CGVS, p 15).

Ook uw verklaringen over het **moment waarop u gevangen zou zijn genomen** zijn niet coherent. Zo verklaart u initieel dat u in januari 2015 werd aangehouden (zie notities CGVS, p 11 en Verklaringen CGVS, vraag 3.1, opgemaakt door de DVZ op 28/05/2019). Wanneer u in de loop van het persoonlijk onderhoud uitlegt dat u het contract ondertekende vóór 10 januari 2015 (zie notities CGVS, p 11) en vervolgens verklaart dat u na twee tot drie weken aan de directeur de afgewerkte uniformen toonde, veranderde u uw verklaringen en zegt u dat u in februari 2015 werd opgesloten (zie notities CGVS, p 20). Wanneer de protection officer u confronteert met deze tegenstrijdige verklaringen, geraakt u niet verder dan te verklaren dat u het contract in januari ondertekende en dat u in februari werd opgesloten.

Omwille van bovenstaande argumenten kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u deze problemen zou gehad hebben doordat een van uw medewerkers geld zou hebben gestolen.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Het 'wanted' document, gedateerd op 25 juni 2015 werd reeds uitvoerig besproken. Verder legt u een **foto** neer. Deze foto kan echter geenszins uw relaas ondersteunen. Het geeft hooguit aan dat u in een naaiatelier aanwezig was. De door u neergelegde documenten betreffende uw **medische situatie** bevatten geen elementen die de hierboven opgesomde motieven wijzigen. Immers, er dient te worden opgemerkt dat de door u ingeroepen medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel worden volgende schendingen ingeroepen:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

“De verwerende partij stelt in haar beslissing dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat verzoekende partij nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

De bestreden beslissing motiveert nauwelijks omtrent de motieven van de weigering: [...]

De verzoekende partij ging sinds eind juni 2019 niet meer naar de politie. Zij heeft begin juli 2019 het land verlaten. Het valt moeilijk in te zien wat daar niet te begrijpen aan valt.

II.1.2. Er is inderdaad een misverstand ontstaan over de tijdsspanne waarop de verzoekende partij zich diende aan te melden bij de politie.

De verzoekende partij heeft dit, zoals het hoort, volledig uitgeklaard in haar gehoor.

Cf. gehoor CGVS, p. 23: [...]

II.1.3. De verwerende partij meent tevens een tegenstrijdigheid te ontwaren omtrent de contacten die de verzoekende partij heeft met haar vriend-leraar, quod non.

Toen zij in België was heeft zij deze inderdaad gecontacteerd om een kopie van het contract te bekomen. Uiteraard heeft zij zich toen geïnformeerd omtrent haar situatie en deze van haar familie.

Nadien is het contact wat verwaterd. De verwerende partij zoekt ook hier aldus spijkers op laag water.

Dit is tevens het geval omtrent het tijdstip van gevangenneming van de verzoekende partij.

Zij verklaarde immers zelf tijdens haar gehoor (p. 11) dat zij de datum van gevangenneming niet goed kon herinneren: [...]

Het is aldus bijzonder flauw en onzorgvuldig van de verwerende partij om bovenvermelde motieven te weerhouden om de bestreden beslissing te schragen.

[...].

Beoordeling

2.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3. Inzake het bijgebrachte 'wanted document' motiveert de bestreden beslissing: "*Bovendien kan worden opgemerkt dat het **'wanted' document** dat u voorlegt (zie groene map) gedateerd is op **25 juni 2015**. U verklaart dat u op **15 juli 2015** het land heeft verlaten en dat u zich tot dan wekelijks ging aanmelden bij de politie (zie notities CGVS, p 6, 15-16). Het is helemaal niet aannemelijk dat de autoriteiten een opzoekingsbevel uitschrijven alvorens u verdwenen bent - op het moment dat u zich blijkbaar nog wekelijks ging aanmelden - waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas volledig teniet wordt gedaan.*"

Verzoekers verweer dat hij "sinds eind juni 2019 niet meer naar de politie" ging en hij "begin juli 2019" het land heeft verlaten, kan bezwaarlijk als een nuttig verweer worden aangenomen aangezien de datering in het verzoekschrift het voorgehouden relaas nog ongeloofwaardiger maakt.

Het citaat van zijn verklaring tijdens het gehoor omtrent de tijdsspanne om zich te melden bij de politie is te dezen evenmin dienstig om de motivering concreet en nuttig te weerleggen waar deze op basis van zijn afgelegde verklaringen terecht motiveert als volgt: "*Ook uw verklaringen over de **tijdsspanne waarop u zich diende aan te melden bij de politie** nadat u op borg werd vrijgelaten zijn niet coherent waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas verder wordt ondermijnd. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) verklaarde u immers dat u zich om de **twee weken** diende aan te melden (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5, ingevuld door de DVZ op 28/05/2019) terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat u zich **wekelijks** diende aan te bieden bij de politie (zie notities CGVS, p 15-16). Indien u zich werkelijk bij de politie zou moeten aanbieden, is het niet aannemelijk dat u geen éénduidige verklaringen kan afleggen over de termijn waarin dit diende te gebeuren.*"

De navolgende motiveringen luiden: "*Verder zijn uw verklaringen over uw **contact met de leerkracht-vriend** tegenstrijdig. In het begin van het persoonlijk onderhoud zegt u immers dat u contact had met deze vriend en dat hij u informeerde dat uw vader was aangehouden door de politie net nadat u was vertrokken (zie notities CGVS, p 5). Verder in het persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat u sinds u werd aangehouden tot wanneer u in België was geen contact had met deze vriend en dat u hem slechts had gecontacteerd toen u het contract wilde bekomen in kader van uw vraag om internationale bescherming (zie notities CGVS, p 15).*

*Ook uw verklaringen over het **moment waarop u gevangen zou zijn genomen** zijn niet coherent. Zo verklaart u initieel dat u in januari 2015 werd aangehouden (zie notities CGVS, p 11 en Verklaringen CGVS, vraag 3.1, opgemaakt door de DVZ op 28/05/2019). Wanneer u in de loop van het persoonlijk onderhoud uitlegt dat u het contract ondertekende vóór 10 januari 2015 (zie notities CGVS, p 11) en vervolgens verklaart dat u na twee tot drie weken aan de directeur de afgewerkte uniformen toonde, veranderde u uw verklaringen en zegt u dat u in februari 2015 werd opgesloten (zie notities CGVS, p 20). Wanneer de protection officer u confronteert met deze tegenstrijdige verklaringen, geraakt u niet verder dan te verklaren dat u het contract in januari ondertekende en dat u in februari werd opgesloten.*" Het louter tegenspreken en verweerder verwijten "spijkers op laag water" te zoeken en dat hij "bijzonder flauw en onzorgvuldig" handelde, kan evenmin als nuttig en concreet verweer worden aangenomen teneinde de voorgaande motivering, die steun vindt in het administratief dossier, te weerleggen.

Voorgaande vaststellingen leiden tot het besluit dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste dat zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in vluchtelingenrechtelijke zin en dient te worden besloten dat hij niet voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoeker beroept zich inzake de subsidiaire bescherming op geen ander element dan wat hij aanbrengt in het kader van de vluchtelingenstatus.

Verzoeker toont gelet op de hogere vaststellingen niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

W. MULS